

на испита, прѣдизвикано отъ нивостъта на Стефчова, въ единъ мигъ затвори устата на клеветата и му откри всичкитѣ врати и сърдца. Огняновъ ставъ любезенъ гостянинъ на цѣлия градецъ. Той прие драговошно поканата на Марка Ивановъ и Мича Бейзадето и се хванъ учитель, за да има повече благовидность стоянието му тамъ. Другаритѣ му бѣхъ: Климентъ Бѣлчевъ, главниятъ учитель, Франговъ, взаимноучительтъ Поповъ и псалтътъ Стефанъ Мердевенджиевъ, ежщо и учитель по турски языкъ. Първиятъ бѣше русски семинаристъ, и като такъвъ — добродушенъ, неппрактиченъ, въсторженъ и декламираше на настоятелитѣ, колчимъ го посѣтихъ, стихове отъ Хомякова и Державина. („Богъ“). Но бай Марко прѣдпочиташе да му разказва за величието на Руссия и за Бонапартя . . . Третия, момъкъ буешъ и распаленъ, приятель нѣкога на Левски, сънуваше и на явѣ комитети, революции и чети. Той прие съ въстрогъ новия си другаръ и му се привяза страстно . . . Само Мердевенджиевъ бѣше противна личность, съ своето благоговѣние къмъ псалтикията и любовь къмъ турския языкъ. Първото показваше умъ обвитъ въ плѣсенъ, второто — поклонникъ на бича; защото, за да обичаше Българиятъ турския языкъ, трѣбаше да обича самитѣ турци, или да очаква облага отъ тѣхъ. Естествено бѣ, че това сходство на вкусовѣтъ го свързваше съ Стефчова.

По приетото задължение, Огняновъ даваше уроци и въ дѣвическото училище; слѣдователно, всѣки день се виждаше съ Рада. Сои откриваше всѣки пхтъ нови прѣдѣстни чърти въ душата на тая мома и една прѣкрасна заранъ той се събуди влюбенъ въ нея. Нужно ли е да казваме, че и тя го любѣше вече тайно? Още въ деия, когато той така великодушно ѝ защити, тя биде обхванхата отъ онова силно чувство на жекка благодарность, което въ първия мигъ е благодарность, въ втория — любовь. Това бѣдно сърдце, изжъднѣло за нѣжна милувка и за съчувствие, залюби Огнянова пламенно, чисто и безгранично.